

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 53.

Sjette Sessions anden Samling.

24de Møde.

Mandagen den 5te Februar Aften Kl. 7.

(Forts.)

Winther: Da den ærede Rigsdagsmands Theorier, som skulde vise, at jeg havde begaaet noget Grundlovstridigt eller idetmindste noget meget Urigtigt i at stille Forslag af denne Art, allerede ere blevne bedømte saavel af den ærede Drosjører, som af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts Ven Valgtreds (Esherning), skal jeg ikke opholde mig derved. Jeg vidste, at jeg havde Praxis for mig, og har altsaa ikke kunnet vente nogen alvorlig Bebreidelse fra Thingets Side, fordi jeg i og for sig havde stillet Forslaget; den eneste Bebreidelse, jeg kunde finde mig i, var, om man havde sagt, at det var mindre rigtigt at foreslaae en Sum, som man ikke selv kunde erklære for netop at være den, som trængtes til; men jeg troer, at jeg med Hensyn dertil har anført retsfærdiggjørende Grunde for mig, idet det nemlig er en Umulighed for Enhver — ja end ikke for den høitærede Minister selv er det muligt — nu strax at bestemme en Sum, som netop var den rigtige til dette Niemeds Dynaaelse, medens det fra alle Sider er anerkjendt, at der maatte gjøres Noget for at forbedre disse Mænds Kaar. Det havde forøvrigt saameget mindre Betænkkelighed for mig at stille Forslaget her under Finantsloven, fordi jeg hverken ventede eller nogensinde havde tænkt paa, at det skulde blive en stadig Post. Det er aabenbart, at naar vi ere i Begreb med at omordne Skolevæsenet, kan der ikke tænkes paa at sætte stadige Poster af den Bestaafenhed i Finantsloven, men

derimod troede jeg, at der var god Anledning til midlertidigt at sætte en eller anden Sum ind til at afhjælpe den største Trang for Diebliffet, indtil Reformen kunde komme istand. Der vilde deri, hvis der bevilgedes en saadan Sum, ligge en Spore mere for Regeringen til at tilendebringe Reformen snarest mulig. Det er heller ikke mit Dnsste at opholde Finantslovens Behandling mere end høist nødvendigt, men jeg kan paa ingen Maade finde, at det er urigtigt, at jeg har bragt denne Sag paa Dmtale her i Thinget. Det har været mig en Glæde at have opnaaet en saadan Erklæring fra den ærede Ministers Side, som han for lidt siden gav; deri ligger for mig en stor Beroligelse. Jeg er overtydet om, at, naar denne bliver kjendt rundt om i Landet af de Mænd, med Hensyn til hvis Kaars Forbedring jeg havde foreslaaet en Sum, saa vilde disse ogsaa føle sig beroligede ved dette Udsagn, de ville have den trøstende Forventning, at den høitærede Minister vil opfylde, hvad han idag har tilsagt, selv om dette ikke var noget aldeles bestemt Udsagn. Jeg troer saaledes, at det har været gavnligt, at denne Sag er bleven bragt under Dmtale. (Stemmer: Nei!) Ja, de Herrer, som sige „Nei“, kunne have en anden Mening, men jeg mener, at det er det, og i saa Henseende kan Enhver jo beholde sin Mening. (A. Hage: Maa jeg bede om Ordet!). Naar man har bebreidet mig, at jeg ikke har henvendt mig til Udvalget, for at conferere med det om dette Forslag, skal jeg bemærke, at jeg ikke holder af at gjøre Noget, som er aldeles overflødig, og det vilde jeg have anseet det for, da det ikke har været mig magtpaaliggende at faae at vide, hvad Ud-